Începutul oricărei schimbări este Prima Cauză

On Decembrie 22, 2020

Încearcă să validezi o decizie asumată dintr-o perspectivă inedită a fenomenului de "rezonanță circumstanțială", în încercarea de a recunoaște în tine sursa unei noi forme de conștiință.

Am văzut o pisică care traversa trecerea de pietoni, și n-am putut s-o studiez decât cu ochi de piatră, mai puțin s-o supraveghez cu neîncetata chemare a milei divine. Părea o decizie asumată dintr-o perspectivă inedită a fenomenului nebuniei: micuța egoistă înfumurată își asuma prelungirea stării în care judecățile ivite din simțuri nici nu își corespund deloc. Mașinile se opreau, altele o ocoleau, nici una nu conta prea mult în acel moment de cumpănă. Animalul pășea încet, agale, fără să știe ce este riscul sau pericolul, cumva închipuindu-se drept clipă de neuitat într-un spațiu al nesfârșirii, drept erou al unei aventuri fără egal.

Fapt sigur este curajul nebun, lipsit de mustrări de conștiință, inconștiența în fața morții implacabile. Pisica ar fi putut la fel de bine să aștepte la semafor, dar ea a vrut să fie prima care traversează un orizont de evenimente ce pot fi văzute doar în filmele de la Hollywood, experimentând parcă acea tendință a Eului omenesc de a fi năstrușnic, de a fi un creator de lumi noi, un TIME-TRAVELLER. Numaidecât, trebuie luat în calcul faptul că pisica este doar un prădător solitar ce atacă prin surprindere șoricei și vrăbiuțe, fără să se gândească o clipă c-ar putea fi în pericol traversând două benzi de circulație.

Evident, pisica nu a așteptat culoarea verde, nu a dorit să-și reconsidere decizia, ci părea a se juca de-a regele într-o poziție de siguranță absolută pe o tablă de șah ce răspunde întocmai îndrumărilor date de o exuberanță irațională. Pentru că, așa cum spunea cineva: *"A aștepta înseamnă a adăuga clipe clipelor, a le strânge pentru ca spațiul-timp să se comprime, să rămână în sinele profund iluzia dilatării lui în scurtul răgaz împreună cu o iluzie uneori atât de reală."*

Leadership: Rezultatul deciziei pe care o iei poate fi interpretat ca o desfășurare necruțătoare a lumii exterioare, analizată de o interioritate derutată?

La vederea acestei scene pline de suspans mă simțeam ca un prizonier încolțit într-o capcană a timpului hotărât de un destin al transcendenței (trăit involuntar), prins într-un cerc mișcător cu rază orbitoare dusă în punctul cauzal al unei decizii luate sub presiune, conjunctural și fără perspectivă. Cert este că nu puteam să anulez efectul unui analgezic apărut din diferența dintre dorință și realitate. Acolo intervenea corespondența dintre un vis negru, trăit cu ochii deschiși, și trăitul unei vieți fără limite exprimată printr-o mobilizare dusă la extrem, printr-o străduință a clipei de a depăși timpul și spațiul dimensiunii numite "superfactor al personalității".

Pentru această prezență solitară în mijlocul străzii viața însemna "să fiu eu pe primul loc", nu oamenii. În niciun caz n-o durea sufletul pentru ceea ce încerca să facă. Dar dacă animalului i se neagă în general raționalitatea, *negar el papel que tiene en el proceso de conocer la realidad* , și mai ales pentru că el nu ia în calcul sentimentul de a fi o victimă, atunci omului i se poate ierta păcatul de a-și uita menirea de ființă rațională în cazul când își manifestă voința de a traversa drumul cu un singur sens de circulație: sensul finalității apropiat de acela al cauzei finale.

În orice caz, cu toții suntem pisici la un moment dat când traversăm strada. Dar trebuie să ne dăm seama de valoarea acelui "ceva ieșit din comun" ca să ne explicăm adevărata semnificație a vieții pe care o trăim: găsirea unui motiv de a nu deveni victima propriilor

imprudențe și exagerări. Asta, bineînțeles, în intenția implicită de a nu deveni o țintă a momentelor de mai intensitate, de a nu ne considera ca fiind o anexă pentru cultivarea conștientă a efemerului într-o lume a îndoielii și a nesiguranței.

Leadership: Îți poți asuma răspunderea unei identități care adună în ea trăitul unei vieți din altă viață, în încercarea de a redescoperi „negativul" ființei care se întrupează într-un joc al dedublării?

Cu siguranță, negativul meu s-a întrupat într-un joc al dedublării, atunci când am simțit că fac parte din viața altei ființe prevăzută cu altă configurație genetică. Negativul indică confruntarea cu acea latură a interiorității neexprimată prin cuvinte sau prin viu grai. Am amuțit instantaneu. Şi, atunci, înfrânarea năzuințelor subiective, eliminarea lor de pe făgașul unei normalități relative, a fost începutul căderii mele într-o stare de paranoia în care am uitat să-mi analizez propriile greșeli, propriile motivații, propriile trăiri, și să le observ numai pe ale altora.

Era o stare de neclintire, pierdere a speranței, o apăsare demobilizatoare ca în fața morții inevitabile, sindromul fiind urmat de un sentiment de culpabilitate. Cei ce vor să știe exact ce se petrecea în sufletul meu, pot studia povestirea "Îngropat de viu", scrisă de Edgar Allan Poe, mai ales momentul când are loc măcinarea lăuntrică a personajului principal ca o desfășurare necruțătoare a lumii exterioare:

"Am încercat să strig. Dar în strădania mea, buzele și limba-mi uscată se mișcau convulsiv și niciun glas nu ieșea din pieptul meu cavernos care, apăsat parcă de greutatea unui munte prăbușit deasupra-i, gâfâia și palpita o dată cu inima mea, la fiece respirație trudnică și greoaie. În strădania aceasta de a scoate un strigăt, vrând să deschid gura, am băgat de seamă că fălcile îmi sunt legate, cum se obișnuiește la morți..."

Pentru a înțelege mai bine ce este "rezonanța circumstanțială" trebuie să iei în calcul acea „depășire" a interiorității prin coincidența ei cu exterioritatea. Fiindcă ceea ce trăiești prin sentimentul temporar de dedublare poate fi trecut prin filtrul unei experiențe de viață trăită la limita dintre ceea ce este destinat să se întâmple și ceea ce este posibil, dar nu neapărat.

Dimensiunea mai largă a identității mele, din ipostaza unei psihologii a dedublării, este echivalentă cu trăitul unei vieți din spatele altei vieți care își pierde uneori busola pentru a o regăsi sub forma unei predispoziții afective capabilă să amplifice sau să micșoreze conlucrarea dintre hazard și liberul arbitru.

Așa am ajuns să mă consider un învins, subiectul principal al unei gândiri defectuoase, căci m-am resemnat în fața unei situații dificile crezând că trebuie să mă obișnuiesc să trăiesc cu ea. Deci, numai prin simpla desfășurare a unui eveniment care mi-a stârnit din plin interesul, numai prin recunoașterea unei dimensiuni profetice a sincronismului conjunctural, am fost la un pas de a-mi schimba cursul vieții - printr-o resemnare în fața destinului care oricum face ce vrea, printr-o renunțare la voință, prin acceptarea de a fi ceea ce îmi dictează exteriorul să fiu.

Or, a recunoaște în mine sursa unei noi forme de conștiință înseamnă să analizez fiecare experiență de viață ca pe o pavăză împotriva incursiunii nerușinate a exteriorului asupra intimității interiorului. Această conștiință se explică parțial prin percepția unei discrepanțe dintre ceea ce consider că pot face în locul altcuiva și ceea ce pot face pentru a depăși o mentalitate orientată - spre sine.

Începutul oricărei schimbări este Prima Cauză atunci când "prima cauză" evidențiază situația în care Sinele Superior (sau mentalitatea subiectivă) s-a separat de mine și s-a reîncarnat în

alt vehicul însuflețitor, în altă ființă, în altă realitate. Dacă ați observat bine, înainte ca eu să mă schimb, a intervenit o schimbare în linia curentă a evenimentelor, schimbare pe care am perceput-o ca pe o responsabilitate extrem de importantă față de o ființă grabită și emancipată, asemănătoare mie, dar mult mai capabilă să-mi predea lecții de viață.

Source: https://neculaifantanaru.com/inceputul-oricarei-schimbari-este-prima-cauza.html